Incerta França

Albi és una ciutat del Llenguadoc, capital del departament del Tarn a la regió del Migdia-Pirineus. El centre històric d'Albi fou declarat Patrimoni de la humanitat el 2010 i els seus habitants ostenten encara el gentilici d'albigesos, d'evidents ressonàncies històriques. Albi és una ciutat semblant a Girona des de molts aspectes i probablement per aquesta raó estan agermanades des de fa més de trenta anys. Quan es va celebrar aquest agermanament, un grup de Manaies gironins va desfilar entre els murs de maons vermells de la ciutat albigesa. Els ciutadans d'Albi que contemplaven aquell espectacle pensaven que es tractava de la recreació d'un episodi de La volta a la Gàl·lia d'Astèrix, però aquesta és una altra història.

O no tant, perquè Astèrix és un personatge que volia encarnar l'esperit francès i el que jo volia dir precisament és que França ja no existeix, si més no aquella França que molts encara tenim incrustada en el nostre imaginari. Els que més o menys ens hem passejat per les ciutats que conformen el rerepaís –el rere París–, ens hem adonat que ja fa molt de temps que no tenen res a veure amb aquelles viles de cultura provinciana i balzaquiana, amb els seus bistrots, els seus cafès i les épiceries on es podien flairar tantes classes de formatge com dies té l'any.

Albi ha estat notícia aquests darrers dies perquè ha estat utilitzada com a exemple de la decadència francesa en un reportatge del New York Times, del qual s'han fet ressò tots els mitjans de comunicació del país. El reportatge ha estat contestat ràpidament per l'alcalde de la ciutat, però el problema de fons és que no deixa de mostrar una realitat lancinant. França va apostar ja fa molts anys per un model comercial, amb grans centres comercials als afores dels pobles i de les ciutats. El resultat és que els centres històrics han quedat desertitzats. Aquest fet va ser l'inici d'un canvi social profund que pot ser que arribi al seu zenit aquesta primavera amb l'apoteosi de la dreta o de l'extrema dreta en les eleccions presidencials.

Aquesta decadència d'una determinada idea de França, i d'una determinada idea d'Europa, ens ha de fer pensar. El model comercial –i turístic– ens va empenyent molt ràpidament cap a un escenari en què tot quedarà diluït sense remei en una espècie de «pot de la barreja» i els mateixos que han fet possible aquest escenari, a més, ara governaran amb mà de ferro i els pitjors malsons dels ocells de mal averany de la globalització podrien quedar confirmats.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/03/18/incerta-franca/835197.html?utm_source=rss